

Har Sløjden Betydning for den kvindelige Ungdoms Opdragelse?

~~~~~
Det tænkende Menneske, som første Gang læser den opdragende Haandgernings-Historie, spørger uvilkaarlig sig selv: Hvad er Grunden til den Hurtighed, hvormed den pædagogiske Haandgerning har udbredt sig og fundet Tilslutning i vor Tid, medens den før i Aarhundreder har staaet stille, trods det, at den blandt sine Forkæmpere tæller de forskellige Tiders største Pædagoger? Man behøver blot at nævne Amos Comenius (1592—1671), John Lock (1632—1704), Francke (1663—1727), Rousseau (1712—1778), Pestalozzi (1746—1827) og Friederich Frøbel (1782—1852) blandt Haandgerningens mange og nidkære Talsmænd.

Grunden ligger vel tildels i vor Tids hurtige Udvikling; men den maa væsentligst søges i et større Behov, en stærk Trang efter en mere harmonisk Udvikling, end den, der opnaaes, hvor hele Vægten lægges paa den aandelige Uddannelse. Fremragende Mænd af alle Klasser, men særlig Pædagoger og Læger, har søgt at raade Bod paa denne Ensidighed, og har anset den opdragende Haandgerning, der i de fleste Lande gaar under den nordiske Betegnelse „Sløjd“, for det bedste Middel til at modvirke det ensidige Hjernearbejde, som Skolen fordrer, og har tillige anset den for et fremragende Middel til at uddanne de praktiske Evner og fremme den legemlige Udvikling. Professor, Dr. med. Birch, Direktør for det pathologiske Institut i Leipzig, siger f. Eks.: „Den blot aandelige Undervisning udvikler vor Hjærnes centrale Dele; Haandgerningen udvikler Sanserne. Haandgerningen er mere end noget andet Fag bestemt til at skaffe Hjærnen, som er bleven anstrængt ved ensidig Virksomhed, Hvile!“

Sløjden anses altsaa for et fremragende Opdragelses-Middel, hvis Berettigelse i Skolen ingen kan benægte, selv om den kan tillægges større eller mindre Betydning. Naar